

U nedjelju 27. rujna u župi Svibovec održana je dvostruka svečanost u kojoj je u prvom dijelu odana počast žrtvama partizansko-komunističkog terora, a u drugom dijelu vlč Juraj Kopjar blagoslovio je spomenik poginulim hrvatskim braniteljima župe Sveta tri kralja kojih je u Domovinskom ratu poginulo jedanaest, od stotinjak koji su sudjelovali u obrani Domovine. Tako je na grobištu Kruška nedaleko Leskovca održano sjećanje na 66 obljetnicu prvog masovnog partizanskog ubojstva u Varaždinskoj županiji, a nakon toga kod dvorane Osnovne škole u župi Svibovec blagoslovljen spomenik poginulim hrvatskim braniteljima, bivšim đacima i vjernicima župe

Sjećanje na žrtve partizanskog terora grobišta Leskovec i poginule branitelje Domovinskog rata župe Svibovec

Lijep, prekrasan jesenji dan koji se u nedjelju 27. rujna nadvio nad Kalnikom i njegovim pitomim brežuljcima koji se s jedne strane spuštaju prema dolini rijeke Bednje, a s druge strane, prema jugu dopiru do ponosnog grada Križevci. Sjeverna strana kalničkog gorja, možda bi pravilnije bilo reći uzvisine pretežno pokrivaju šumoviti predjeli, a takav je skoro cijeli Kalnik, koji odiše svežinom u kojoj svaki pronalazi ljepotu i čistoću prirode. U toj prirodnoj ljepoti, oko tri kilometara od rijeke Bednje, i nešto manje od naselja Leskovec koji se pruža uz cestu koja Varaždinske Toplice i Svibovec povezuju s dravskim pojasom gornje Podravine u kojoj se sve ljepše razvija Ludbreg, kojeg prozvaše i centar svijeta, nalazi se mjesto na kojem je u toku Drugog svjetskog rata izvršena prva masovna likvidacija zarobljenika na području Varaždinske

županije. Tu u grabovoj šumi na najokrutniji način poubijani je preko sedamdeset zarobljenika koji su prethodno mučeni i na najokrutniji način ponižavani.

Potkraj rujna 1943. godine partizanske snage napale su Varaždinske Toplice i u akciji koja je završila 29. rujna zarobili 88 feldžandara i 59 konjanika, zapisano je u knjizi XXXII divizija. Još se dodaje u spomenutom dijelu da je kod napada partizansko-komunističke vojske na strani branitelja bilo i 30 mrtvih dok je napadač imao tri mrtva i 21 ranjenika.

Za grobište u šumi iznad Leskovca znalo je okolno stanovništvo, a brojni su morali sudjelovati u kopanju graba za žrtve koje su tu ubijane. Desetljećima se o tome šutjelo. Pa i kad je već komunizam sišao s pozornice i kad je došlo do osamostaljenja Hrvatske koja se umjesto razvoja i svekolikog napretka morala ponovo boriti za samu opstojnost države i naroda. U barbarskom napadu jugo-vojske i četničkih formacija na Hrvatsku maksimalna energija usmjerena je na obranu Domovine i fizičke opstojnosti Hrvata, tako da je unatoč Hrvatske samostalnosti, obilježavanje masovnih stratišta iz Drugog svjetskog rata i poraća bilo stavljeno u drugi plan, a obilježavanje grobišta u Leskovcu realizirano je tek nakon šezdeset godina, 2003. godine. Tom je prilikom misu zadušnicu služio varaždinski biskup Marko Culej, a misnom slavlju prisustvovalo je oko dvije tisuće ljudi iz okolice i susjednih područja, kao i brojni hodočasnici.

Odavanju počasti poubijanim zarobljenim braniteljima prisustvovala i rodbina

Tradicionalno se na komemoraciji i spomenu na prešućene hrvatske žrtve likvidirane u prvom masovnom ubojstvu na području Varaždinske županije okupe brojni hodočasnici, a ove godine okupljanje sudionika uslijedilo je već ujutro u 9 i 30, na raskrsnici koja iz središta Leskovca i puta prema grobištu vodi u brdovite potkalničke i kalničke predjele. Ove godine organizator se pobrinuo i na svakom raskršću postavio putokaznu oznaku, a na nekoliko mjesta na pomoć putnicima –hodočasticima bili su i pripadnici prometne policije. Osim mještana Leskovca i vjernika župe Sveta tri kralja Svibovec, članova društva Hrvatski domobran s područja svih naselja grada Varaždinske Toplice komemoraciji i sjećanju ne žrtve partizanskih likvidacija prisustvovali su i brojni hodočasnici koji su doputovali iz Rijeke, Valpova, Orahovice, Petrinje i Sv. Ivana Zeline, kao i članove Društva za obilježavanje grobišta iz Međimurja i Varaždinske županije, članove Udruga iz Domovinskog rata, rodbinu poubijanih zarobljenika, među kojima je životom stradao i Josipa Jerec iz Nove Vesi, a svijecu ujaku i rođaku došli su zapaliti Marija Đuras i Vjekoslava Jovan sa sinovima Krunoslavom i Stjepanom.

Sama komemoracija započela je hrvatskom himnom koju je predvodio zbor sastavljen od članova Kulturno umjetničkog društva Varaždinske Toplice i zbora župe Sveta tri kralja Svibovec kojim je dirigirao orguljaš Antun Pokos, a nakon toga prisutni su se uz zvuke mirozova kojeg je na trubi svirao prof Tomislav Ratković sjetili i svih ostalih žrtava poginulih i stradalih u Drugom svjetskom ratu i poraću kao i poginulih hrvatskih branitelja. Pjesmu „Kolona smrti“, autorice Sofije Bešenić krasnoslovila je Esma Golubić, a kompletan program profesionalno je vodila Ružica Perc koja je u ime organizatora, udruge Hrvatski domobran Varaždinske Toplice, Društva za obilježavanje grobišta i grada domaćina i pokrovitelja V. Toplica pozdravila prisutne i zahvalila im na dolasku.

Govor Franje Bešenića, predsjednika udruge Hrvatski domobran V. Toplica

Prigodnim riječima prvi se okupljenima obratio Franjo Bešenić, predsjednik topličke podružnice Hrvatski domobran, koji je rekao: - Nalazimo se na mjestu gdje je na dan sv. Mihovila, 29. Rujna 1943.godine izvršen najteži ratni zločin u ovom dijelu Hrvatske. U višesatnom napadu partizanskih jedinica na ratnu posadu Varaždinskih Toplica nisu uspjele slomiti otpor branitelja pa su zapalile zgradu uz prethodni prekid dovoda vode. Obrana više nije bila moguća. Pripadnici posade morali su položiti oružje i pali u zarobljeništvo. Umjesto postupka sa zarobljenicima u skladu sa međunarodnim ratnim pravom, osamdesetak zarobljenika svučeno je,vezano žicom i uz maltretiranje preko područnih naselja sprovedeno do

ovog mjesta. Tu su nad iskopanim jamama, bez suđenja i dokazane krivnje, poubijani, a budući da se nije niti pokušalo dokazati krivnju, smatramo ih nevinim žrtvama.

Zločin je još teži, ako se imaju u vidu mnoge izjave mještana da pripadnici ove ratne posade, kao ograničeno sposobni, nisu vodili nikakve ratne operacije već su imali zadatak, u ovom relativno manje zahvaćenom ratnom djelovanju, održavati red i mir. Iako žrtve ovog grobišta nisu do danas identificirane, zna se da ih je bilo iz naše okolice ali i iz svih dijelova naše Domovine pa i iz Bosne i Hercegovine, jer su ranijih godina na komemoracije dolazili pojedinci iz obitelji ubijenih koji su saznali za mjesto zločina.

Žalosno je i za hrvatski narod kobno, da još i danas ima jugokomunističkih nostalgičara koji odobravaju najveću tragediju hrvatskog naroda u njegovoj povijesti pa i odaju počast izvršiocima i organizatorima zločina. Prošle godine, upravo u vrijeme održavanja komemoracije žrtvama na ovom grobištu, u Varaždinske Toplice dopremljena je nepoznata grupa možebitno preživjelih izvršioaca zločina i njihovih sljedbenika. Na samom mjestu začetka ovog zločina. Gdje je bila zgrada ratne posade i od kuda je pošla kolona smrti, proslavili su ovaj događaj i njihovu pobjedu.

I ove godine organiziraju se posjete Kumrovcu i odavanje počasti organizatorima i izvršiocima zločina najveće tragedije od Bleiburga, križnih putova i stotine tisuće ubijenih i progonjenih Hrvata poslije drugog svjetskog rata samo zato što nisu prihvaćali ponovnu Jugoslaviju i komunističku diktaturu.

Da bi se slobodan svijet zavarao, svi ovi zločini izvršavani su pod lažnim imenom "antifašizma". Ponosni smo, što je veliki broj, danas ovdje prisutnih, članstvo udruge Hrvatski domobran jer ona njeguje povijesnu ulogu hrvatskog domobranstva kao hrvatske domovinske vojske, posebno od njegovog zvaničnog ustrojavanja po Hrvatskom saboru 1868. godine pod hrvatskim zapovjedništvom, kao simbola prava hrvatskog naroda na svoju vlastitu državu. Hrvatsko domobranstvo kao takovo od tada djeluje, a posebno smo ponosni i u proteklom Domovinskom ratu iza kojeg se ne vuku nikakvi zločini.

Kao vjernici duboko suosjećamo sa svim ratnim i poratnim žrtvama i poginulim u Domovinskom ratu, posebno onima koji su ubijani bez suđenja i dokazane krivnje. U ime domaćina - ogranka udruge Hrvatski domobran; zahvaljujem na odazivu na ovaj skup svim učesnicima a posebno članstvu udruge koji su doputovali iz udaljenih krajeva naše domovine. Velika hvala i predstavnicima našega grada, suorganizatora ovog skupa, velečasnom župniku područne župne crkve Svibovec gospodinu Đuri Kopjaru koji će nam služiti svetu misu i blagosloviti ovo zdanje podignuto da bi se mogla služiti misa i u slučaju lošeg vremena. Velika hvala donatorima koji su pomogli u podizanju objekta, izvođačima programa na današnjem skupu, predstavnicima drugih udruga i organizacija.

Komunizam je nanosio najveće zlo vlastitom narodu

Nazočnima se u ime pokrovitelja i suorganizatora, grada Varaždinske Toplice, obratio Dragutin Kranjčec, gradonačelnik koji je osvrnuo na stradanja, a tom prilikom je rekao: Kao i prethodnih godina održavamo ovaj Komemorativni skup u spomen žrtvama komunističkog zločina kada je u jesen 1945. godine likvidirana grupa od 88 ljudi bez da im je utvrđena krivnja. Ovim činom prekršena je Ženevska konvencija o postupanju s ratnim zarobljenicima, a mnogi od zatrpanih u ovoj jami bili su žitelji iz našeg kraja. Stoga svaki zločin pa i ovaj komunistički treba osuditi, dolazi li on s bilo koje strane, u ime bilo koje politike ili ideologije. Danas su neki državni dužnosnici skloni prešućivati komunističke zločine, prelaziti preko njih i nažalost do danas za ta komunistička divljanja nitko nije odgovarao. Komunizam je nanosio najveće zlo vlastitom narodu. Knjiga francuskih povjesničara izašla 1977. godine pod naslovom «Crna knjiga komunizma», govori da je žrtava komunističkog terora u svijetu bilo četiri puta više od žrtava II. svjetskog rata. – rekao je gradonačelnik Kranjčec i nastavio: - Stoga povijest treba poznavati kako se ne bi u budućnosti ponavljale iste greške, pa ako se kaže da je povijest učiteljica života, zašto ne učiti od učiteljice. – te je na kraju dodao - Poštovane dame i gospodo, stoga odajmo počast leškovačkim žrtvama ratnog zločina u našem kraju. Ovom prigodom želio bih se zahvaliti svim sponzorima koji su financijski ili građevinskim materijalom i uloženi radom primjereno uredili ovo ljudsko stratište. Dozvolite mi da ih pojedinačno nabrojim, to su:

Građevinsko poduzeće Zagorje Varaždin, Trgonom, Kaming, šumarija Ludbreg, stolarija i pilana Ratković, Drvoprerada Mario Katalenić, tvrtka TTI te Stjepan Huzjak, Bruno Hajduk, i Ivica Dijanuš iz Čurilovca. Svima njima svesrdno jedno veliko hvala.

Potrebno je obilježiti i ostala grobišta i stratišta i ...

O ratnim i poratnim stradanjima progovorio je i predsjednik Društva za obilježavanje grobišta ratnih i poratnih žrtava, koje je pred šest godina zajedno s topličkom udrugom Hrvatski domobran, organiziralo prvo sjećanje na stradale leskovačke žrtve, a koncelebriranu misu zadušnicu predvodio je tada pokojni varaždinski biskup Marko Culej. I od te godine komemoracija se održava svake godine, uz prisustvo svekolikog svijeta iz raznih dijelova Hrvatske i inozemstva. U svom govoru Franjo Talan, predsjednik Društva je rekao: - Poštovani prijatelji, čuvari uspomene na prešućene hrvatske žrtve najsrdačnije Vas pozdravljam u ovoj šumi gdje je krvnička ruka nemilosrdno poubijala zarobljene vojnike koji su zarobljeni u prethodnoj bitci za Varaždinske Toplice. Zahvaljujem Vam na čuvanju dostojanstvenog odnosa prema čovjeku kojeg smo dužni poštivati za života, a i nakon smrti. Kao minimum dostojanstva koje čovjek zaslužuje je pravo na grob kojeg mu u civiliziranom društvu nitko nema pravo uskratiti. Zahvalan sam i gradu V. Toplice i gradonačelniku Dragutinu Kranjčecu i članovima udruge Hrvatski domobran Varaždinske Toplice, na čelu s predsjednikom Franjom Bešenićem koji s posebnom ljubavlju vode brigu o očuvanju i prenošenju uspomenu na prešućivane hrvatske žrtve ovog području, a zahvaljujem i gospodinu župniku vlč. Juraju Kopjaru koji će i ove godine služiti misu za poubijane koji se desetljećima ni spomenuti nisu smjele. – rekao je Talan i zatim napomenuo - Ove godine izvršena je dijelom ekshumacija grobišta Gornji Hrašćan u Međimurju, tu je na dužini od petsto metara u lipnju mjesecu ekshumirano više desetaka ljudskih žrtava. Kako je nasip u koji su nakon rata pokapane žrtve dugačak nekoliko kilometara, a poznato su i druge lokacije stradanja iste ćemo nastojati istražiti i dostojno pokopati.

Ove godine postavili smo spomen križ na grobištu u Kotoribi, u Međimurju, a u planu je obilježiti i grobište u Kućanu Ludbreškome, koje je nastalo nekoliko dana poslije ovog stratišta, nakon zauzimanja Ludbrega od strana partizanske vojske.

Poznato je da je kod zauzimanja V. Toplica, 29. rujna 1943 godine zarobljeno preko osamdeset branitelja. Partizani su većinu doveli do ovog mjesta i tu ih poubijali. Godinama me mučilo pitanje gdje su završili ostali zarobljenici, jesu li preživjeli. Pred nekoliko godina dio istine saznao sam za posjeta naselju Hrastovec gdje je poubijana grupa koja se htjela spasiti, a grob žrtava pokopanih na visini od 318 metara, među goricama iznad naselja uređuje obitelj Novak. Desetak zarobljenika, žrtava, partizanskih likvidacije ubijeno je iznad Čurilovca u dvije jaruge, kasnije su prebačene na groblje u Kapelu, nekad je grob označavao križ, a danas ga više nema. Vjerujem da ćemo imati snage ponovo ga postaviti na posljednje počivalište.

Osnovati muzej hrvatskih stradanja dvadesetog stoljeća

Vrijeme je da se o tim i svim ostalim žrtvama progovori na dostojanstven način i da se osnuje Muzej hrvatskih stradanja koji će obuhvaćati sve žrtve stradale i poubijane u borbi za samostalnu Hrvatsku. Od žrtava poginulih u prvom svjetskom ratu, do proganjanih i stradalih u međuratnom razdoblju, kao i o žrtvama poginulim u ratnom i poratnom razdoblju Drugog svjetskog rata, a tu je svakako potrebno uključiti i žrtve, stradale i poginule u Domovinskom ratu. –naglasio je predsjednik Društva i nastavio - Naravno to bez pomoći društva i Države neće ići za koju vjerujemo da će se uključiti i pomoći sva naša istraživanja i nastojanja čuvanja uspomene na prešućene hrvatske žrtve. Hoćemo li to dočekati i ostvariti mi ili će to ostvariti buduće generacije to toliko i nije važno, ali je važno stradanja zabilježiti kako bi se ista mogla, u vremenima koja budu podesnija za iznošenje istine i prava na postojanje žrtve humanija, ekshumirati i dostojno pokopati kako to dolikuje civiliziranim ljudima i europskim normama ponašanja.

Na nama je da učinimo koliko možemo. Već pojavljivanjem na ovom mjestu učinili smo puno, a vjerujem da imamo snage učiniti i korak dalje i o stradanjima riječ dvije zapisati. Ujedno koristim priliku te Vas pozivam na komemoraciju koja će se 8. listopada održati u Vratišincu gdje je lanjske godine spomen obilježje blagoslovio i misu predvodio mons. Josip Mrzljak, varaždinski biskup.

Položeni vijenci i zapaljene svijeće

Veoma dirljivim riječima nazočnima se obratio i Mato Halužen, član uduge Hrvatski domobran i vijećnik skupštine Varaždinske županije, a nakon toga prišlo se paljenju svijeća i polaganju vijenaca koje su položili: Izaslanstvo Grada Varaždinske Toplice koje su sačinjavali zamjenica gradonačelnika Dragica Ratković, Franjo Prstec, predsjednika Gradskog vijeća i gradonačelnik Dragutin Kranjčec, a vijenec su položili i članovi Hrvatsko socijalno liberalne stranke Varaždinske Toplice, Udruga hrvatskih branitelja iz Domovinskog rata, članovi udruge Hrvatski domobran iz V. Toplica, Rijeke, Valpova i Orahovice, a u spomen na žrtve vijenac su položili i članovi Društva za obilježavanje grobišta u kojem su bili i predstavnici obitelji stradalih, Zlatko Pišpek iz Kotoribe, Stjepan Gluhak, Josip Kolarić i Stjepan Jovan.

Prije mise zadušnice vlč Juraj Kopjar, svibovečki župnik blagoslovio je sjenicu koja će služiti kao zaštita od vremenskih nepogoda i kiše tako da će se obred moći obaviti i za lošeg vremena. Pozdravljajući okupljene vlč. Kopjar je zahvalio pokojnom Valentu Dvekaru koji je svake godine zasijecao drveće i označavao mjesto gdje su poubijani zarobljeni vojnici. U propovijedi, govoreći o sablaznima u prošlim i sadašnjim vremenima je rekao: - Drage sestre i braćo! Tako često slušamo kako se riječ radikalna upotrebljava u medijima, pa se govori o radikalnim potezima, koracima, djelima itd. A što pak znači ta riječ radikalna? Znači nešto odlučno, važno ili veliko i ma kako to imalo veliku cijenu. U današnjem evanđelju čitamo tako o radikalnom Isusu, kojeg kao takvog teško prepoznavamo, i kojeg kao takvog teško možemo ili još više želimo prepoznati ili razumjeti. I više je nego radikalna - zahtjevan kad traži odsječanje ruke ili noge. No mislim da nam nije teško shvatiti što znači to odsječanje naših udova, samo ako želimo shvatiti. Jer ako ti ruka služi za činjenje grijeha (krađu ubojstva) što onda sumnjati u ovo i o čemu Isus govori, i što nam je to tako teško shvatiti. Ta ruka noga ili oko za Isusa su svakako predmet i izvor sablazni koje po njima mogu doći. I zato je Isus tim više radikalniji kada govori da tko sablazni jedno dijete, bolje bi mu bilo da s mlinskim kamenom potone u morske dubine. Na drugom pak mjestu dodaje - jao si ga onome po kome sablazan dolazi. Isuse kako govoriš jao onome po kome sablazan dolazi kad u evanđelju piše - i sablažnjavahu se o njega, dakle i po tebi. Da Isuse moramo biti zaista do kraja drski pa vjerujemo da je i po tebi došla sablazan.

Zaklela se zemlja raju da se tajne sve saznaju

Znamo dobro tko se to tada i danas sablažnjava o tebe- rekao je vlč Juraj Kopjar u uvodnom dijelu homilije i nastavio - Sestre i braćo, okupili smo se danas ovdje na ovom mjestu strave i užasa, mjestu velikoga radikalizma ljudskoga (barem su tako mislili neki da pokazuju kako su radikalni) okupili smo se da bi ovo mjesto pretvorili u mjesto molitve. No netko bi mogao danas predbaciti zar želimo Isusovim opomenama plašiti ljude. Ne to ne želi ni Isus ali ozbiljno upozorava na opasnost sablazni o kojoj mi previše ne vodimo računa .

Rekoh sestre i braćo danas smo ovdje okupljeni radi nečijeg radikalizma, ali koji je bio toliko radikalan daje pomeo 80 ljudskih života i to na najokrutniji način i radi kojih smo danas ovdje da molimo i za žrtve i zločince, iako bi bilo uopće razumljivo da bi se sveta misa služila u crkvi a onda i ovo razmišljanje ili propovijed bilo bi sasvim drugačije. Iz tih razloga i ja moram upozoriti na opasnost koja se prikriva poput «zmijskih nogu» jer se tako pokušava prikriti i istina o ovom zločinu istina koja je bila zataškavana 45 godina, ali mnogima nam je poznata ona poslovice - Zaklela se zemlja raju da se tajne sve saznaju . Drskosti li ljudske sestre i braćo kad nam netko stalno pokušava reci da je to bio antifašizam. Nije to radi mene sestre i braćo i radi vas starijih jer vi jako dobro znate kako se to zove, nego radi ovih malenih i mladih koji bi mogli čuti i upiti krivu istinu o tome i pomisliti kako je to bilo nešto dobro dok su se takvi ljudi „maknuli“. Bila bi to također strašna sablazan ako tako naučimo one koji ne znaju pravu istinu.

Prikazivanjem samo jedne istine truju se srca mladih

Čuli smo što govori Isus stoje bolje onome koji sablazni dijete, i kako je onome po kome sablazan dolazi. Pa kad već govorimo o sablazni onda ću vas podsjetiti na jedan ne tako davni članak u novinama, iako već sada nije popularno čitati novine, jer sada ne pišu o župniku, ali taj članak strašno truje crnim radikalizmom, rekao bih sotonskom, paklenskom mržnjom mlada srca hrvatske mladeži i djece, jer pljuje po svim u tom članku, ne samo o lošim stvarima nego i po blagodatima koja uživa i sam člankopisac, zajedno sa svima nama. Pljuje tako po pokojnom predsjedniku, jer valjda je kriv nešto, zato što je omogućio da se otkrije i ova jama, ovo stratište, valjda je i kriv što se zna i druga strana istine, ali ono što je puno strašnije što se obrušio i na

branitelje koji su obranili i njegov život i njegovu domovinu i imovinu. Pokojni predsjednik je ponudio pomirenje svih frakcija nastalih u drugom svjetskom ratu i poraču, neki su to velikodušno i brzo zgrabili sretni da im se više ne govori o njihovim zločinima. Ali oni sada mogu i dalje ići govoreći da su sada branitelji krivci jednako tako kao i oni prije. No nikako ne želi pljunuti opet na ono što su učinili njegovi istomišljenici. Pa počujmo samo dva pasusa iz spomenutog članka, bude nam sve jasno, ako ih nismo pročitali : - Ako mislite da je utemeljitelj te partije, pokojni Franjo Tuđman, bio najveći sin našeg naroda, koji se isticao mudrošću, tolerancijom, oštro osuđivao svaki kriminal, zločin, i strpljivo podnosio svaku kritiku, upišite 150 bodova. Ako, pak, mislite da je bio intelektualno ograničeni, namrgođeni starac koji se gadio Srba i Muslimana, a svojim bližnjima poklanjao tvornice i mercedese, upišite minus 350 bodova. Ako mislite da je hrvatska vojska izrasla iz valova zlatnog, slavonskog žita, da je sto posto nevina i da nikad nije ratovala u Bosni, upišite 120 bodova. Ako, pak, mislite da je u njoj

bilo gadova koji su palili tuđe kuće, klali srpsku starčad, i nabijali tuđe žene na „kolac“, upišite minus 200 bodova. – rekao je župnik Kopjar citirajući dio članka iz novina i dodao - Sestre i braćo otkuda izvire i kakav je ovo radikalizam? Izvire iz srca zadojenog mržnjom i na svoj vlastiti narod i na svoje branitelje. To je ono što sablažnjava i truje mlade naraštaje, što truje njihova srca, a Isus ozbiljno veli jao onome po kome sablazan dolazi. Nitko normalan ne brani ono što je nevaljalo, ali kako vidimo prikazivanjem samo jedne istine truju se srca mladih, a da bi se to uspelo potrebno je popljuvati ako treba i oca i majku, branitelje koji su proljevali krv da bi mi uživali slobodu, a čak i samoga Isusa jer on govori da ne možemo biti na sablazan drugome. I zar nije sablazan ubojstvo čovjeka l ili 80, a šutimo, ubojstvo nerođenog djeteta jednog ili 45000 po statistikama, zar nije sablazan psovka Boga mnogo puta u danu i to pred djecom. A mi šutimo. Nije li sablazan ne dolazak na svetu misu čime trujemo djecu pokazujući loš primjer, nije li sablazan krađa tuđe imovine ili tuđe muke krađom poljoprivrednih proizvoda, uskraćivanje pravedne radnikove plaće i još mnogo, mnogo toga više – naglasio je vlč Kopjar i pozvao okupljene riječima - Zato stanimo svatko pred svoj grijeh kojim sablažnjavamo i trujemo druge, a šutimo i želimo da i svećenik šuti i ne govori. Zato se danas dobro zamislimo, pogledajmo istini u oči i naći ćemo materijala i za sebe da osudimo i svoja djela i propuste tj. ono što smo loše učinili kao i ono što nismo učinili da se zlo i grijeh više ne širi. Amen.

Pod misom je pjevao zbor župe kojem se pridružiše članovi KUD-a iz Varaždinskih Toplica i sudionici misnom slavlja, a pjevače je na orguljama pratio orguljaš i voditelj župskog zbora Antun Pokos.

Podignut spomenik jedanaestorici poginulih branitelja župe Svibovec

Nakon komemoracije na grobištu u šumi iznad Leskovca održan je kod novosagrađene sportske dvorane svečanost blagoslova novopostavljenog spomenika braniteljima kojim u sredini dominira križ, a upisana imena poginulih branitelja podsjećat će đake i nastavnike škole na bivše učenike koji su u napadu jugokomunističke JNA, zapravo srpske vojske i četnika, kao i raznih paravojnih postrojbi i pobunjenih srpskih jedinica, stali u obranu tek proglašene slobode i hrvatske samostalnosti.

Kod dvorane i spomenika braniteljima himnu je izveo zbor škole, a pjesmu Hrvatska autora Drage Ivaniševića recitirao je Ivan Šarec, dok su pjesmu „Ciklame, krvave ciklame“ autora Dragutina Domjanića u obliku recitala izvele Samanta Filipović, Melani Belavić, Nikolina Gluhak, Ana Novačić i Ivana Pokos koja je samostalno recitala pjesmu „O, dušo moja“. U sklopu programa zbor škole otpjevao je pjesmu Dobro jutro, Vukovare divni, Domovini i ljubavi i pjesmu Moja domovina. Pjevački zbor vodila je i uvježbala Ana Pokos, a recitatorski dio programa pripremila je Jelena Pokos dok je za vođenje programa bila zadužena Mirna Perek, studentica Učiteljskog fakulteta iz Čakovca.

Iz župe Svibovec u obranu Hrvatske krenulo više od stotinu branitelja

Sama svečanost blagoslova spomenika poginulim hrvatskim braniteljima, župljanima župe i nekadašnjim polaznicima Osnovne škole Svibovec održana je na platou ispred dvorane, a istoj je prisustvovao Marin Vučić, izaslanika župana Predraga Štromara, i više stotina vjernika i učenika škole, kao i sudionika leskovačka komemoracije. Prigodnim govorom nazočnima se obratio Anđelko Horvat, predsjednik Udruge branitelja iz Jalševca, koji je rekao – Poštovani roditelji, djeca, ostali članovi obitelji poginulih branitelja, suborci i prijatelji. U ime središnjeg odbora naše udruge pozdravljam Vas, i zahvaljujem što ste se odazvali na svečanost postavljanja spomen-obilježja u čast poginulim braniteljima Domovinskog rata. Iz naselja koja pokriva naša druga preko sto branitelja krenulo je u obranu Domovine od jeseni 1991. godine. Nažalost, jedanaest heroja nikad se nije vratilo svojim obiteljima, položili su svoje mlade živote na oltar Domovine. Živjeli su i radili u našem, zagorskom kraju, mnogi od njih do rata nisu ni putovali dalje od Zagreba, ali ipak su svoje živote dali za slobodnu Hrvatsku, ginući na prostorima od Dubrovnika, Petrinje, sve do Vukovara.

Neshvatljivo je i sramotno da nema ni jedne političke opcije ni ustanove koja nije u proteklih 14 godina obećavala odati dužnu počast ovim herojima, barem postavljanjem spomen ploče. Čak su se i kod otvaranja sportske dvorane u vrijednosti preko osam i pol milijuna kuna svi uzvanici pozivali na poginule branitelje i njihov doprinos u Domovinskom ratu, a nisu se kod toga sjetili da im postave barem skromnu spomen- ploču. Recite, da li bi bilo pretjerano da ta nova dvorana nosi ime po tim herojima?

Nas branitelje to je posebno pogodilo i ponajviše zbog toga smo osnovali udruhu u petom mjesecu ove godine, sa zadatkom da se ne dozvoli da vrijednosti i žrtve Domovinskog rata padnu u zaborav. U sedmom mjesecu pokrenuli smo humanitarno- memorijalni malonogometni turnir od kojeg je sav prihod bio namijenjen izgradnji ovog spomen obilježja. Danas smo veoma ponosni što smo uz pomoć sponzora i dobrih ljudi ostvarili taj cilj. Neki će reći da je ovo spomen obilježje skromno, no upravo time ono podsjeća sve nas da su poginuli branitelji bili skromni, ponosni, pravi domaći dečki, odgojeni da iznad svega vole Domovinu Hrvatsku, da se i dok je najteže uzdaju u Boga. Nadamo se da će mnoge generacije djece koja će pohađati ovu školu ponekad zastati pokraj spomen- ploče, i u mislima odati počast i zahvalu svima onima koji su im omogućili da žive u slobodnoj Hrvatskoj, bez straha da se trebaju stidjeti svojeg ponosa na te hrabre ljude, I na kraju, još jednom se zahvaljujem dobrim ljudima i ponosnim sponzorima koji su nam u ovim teškim gospodarskim trenucima pomogli da realiziramo ovaj projekt.-

završio je predsjednik udruge branitelja koja pokriva župu Svibovec koja broji tri tisuće stanovnika i vjernika župe

Okupljenom mnoštvu kod školske dvorane obratio se i gradonačelnik Dragutin Kranjčec koji je tu naglasio: - Danas otvaramo spomen obilježje jedanaestorici poginulih branitelja Domovinskog rata svibovečke župe koji su u našu budućnost utkali ono što je najdragocjenije, a to je ljudski život. To je naš dug prema ovim hrabrim ljudima, ali i obveza da ostanu u našim sjećanjima na krvave dane rata nametnutog Hrvatskoj. – rekao je gradonačelnik i na kraju izlaganja dodao - Molim sve nazočne da se s dužnim pijetetom prisjetimo naših branitelja koji nisu više među nama, ali i onih koji nose teške posljedice ratnih dana. Hvala im za sve što su učinili za naša buduća pokoljenja.

Vlč Kopjar blagoslovio spomenik braniteljima župe Svibovec

Spomenik kod dvorane Osnovne škole Svibovec blagoslovio je vlč Juraj Kopjar, svibovečki župnik, koji je tu predvodio i molitvu za branitelje, a kod spomenika desetak izaslanstva položilo je vijence i zapalilo svijeće. U spomen na poginule hrvatske branitelje podignut je spomenik kojim u sredini dominira križ, kao simbol vjere i svibovečkih branitelja.

U vrhu spomenika uklesan je hrvatski grb, a ispod je upisano „Poginuli branitelji Domovinskog rata župe Sveta tri kralja“ Zatim slijede podaci o hrvatskim braniteljima, tako piše; Slavko Belavić (1957-1991), Antun Benković (1968-1991), Darko Filipović (1975-1995), Mladen Filipović (1965-1995), Stjepan Horvat (1971-1991), Mladen Kučina (1968-1992), Željko Laušin (1975-1995), Ivan Pokos (1968-1993), Stjepan Pokos (1964-1994), Ivan Posavec (1969-1991) i Zvonimir Simon (1969-1995).

Sam spomenik postavljen je ispred novosagrađene športske dvorane Osnovne škole Svibovec, okružen je cvijećem, a na postolju s lijeve strane nalazi kip Majke božje.

Nakon komemoracije zapisao Franjo Talan- fotografije snimio Blaž Talan